

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.105/2011/ 18. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2013. évi február hó 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A szemérem elleni erőszak büntette miatt I.rendű vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2011. évi szeptember hó 14. napján kihirdetett 7.B.515/2010/59. számú **ítéletét megváltoztatja**, a szülői felügyeleti jog megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A I.rendű vádlott neve vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 15.000.- /Tizenötezer/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s :

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság / 2012. január 1. napjától hatályos megnevezése Tatabányai Törvényszék / Tatabányán, 2011. március hó 30. napján nyilvános, 2011. június hó 27. és 2011. szeptember 14. napján zárt tárgyalások alapján hozott 7.B.515/2010/59. számú ítéletével a 2010. július hó 5. napjától előzetes letartóztatásban lévő I.rendű vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk.198.§ /1/ bekezdésébe ütköző és a /2/ bekezdés a.), b.) pontjai szerint elkövetett, a /3/ bekezdése szerint minősülő folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntetében.

Ezért 8 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban töltött időt az első fokú ítélet kihirdetésének napjáig a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

H. B. vonatkozásában a vádlott szülői felügyeleti jogát megszüntette.
Kötelezte a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A vádlott fellebbezését több beadványában indokolta, ezekben kifejtette, hogy melyek azok a körülmények, amelyek kizárják, hogy a terhére rótt bűncselekményt elkövette, illetve hogy a sértett miért nem tekinthető szavahihetőnek, a nagyszülei mennyiben befolyásolták a terhelő vallomás megtételében.

A 4, 8, 13, 17. sorszámú beadványokban bizonyítási indítványt is előterjesztett, amelyek egyrészt az első fokú eljárásban elutasított bizonyítási indítványok megismétlései voltak, így kérte **családgondozó** családgondozó, a sértett fiú és lánybarátnői, **T. Sz. M.** tanúkénti meghallgatását, továbbá a poligráfos vizsgálatának elrendelését és a sértett újabb igazságügyi szakértői vizsgálatát.

Az ítélet tárgyalás előkészítés keretében a vádlott bizonyítási indítványát 15. sorszám alatti végzésével elutasította, mert a másodfokú eljárásban további bizonyítás felvételét nem látta szükségesnek, így az ügyet a Be. 361.§ szerinti nyilvános ülésen bírálta felül.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF. 379/2010/7-8 /I. számú átiratában az első fokú ítélet megváltoztatását annyiban indítványozta, hogy a vádlott szülői felügyeleti jogának megszüntetésére vonatkozó ítéleti rendelkezést az ítélet tárgyalás mellőzze, egyebekben a büntetés kiszabási tényezők korrigálásával az első fokú ítéletet hagyja helyben.

A fellebbviteli főügyészség a védelmi jogorvoslati kérelmet alaptalannak tartotta és rámutatott, hogy az első fokú bíróság megalapozott tényállást állapított meg, amely nem tartalmaz téves ténybeli következtetéseket.

Egyetértett a vádlott bűnösségének megállapításával és a cselekmény jogi minősítésével, valamint az alkalmazott joghátránnyal.

A büntetés kiszabási körülményeket annyiban indítványozta kiegészíteni a pszichológus szakértői vélemény alapján, hogy a vádlott cselekménye a sértett érzelmi életében irreverzibilis károkat okozott.

A szülői felügyeleti jog megszüntetését arra figyelemmel indítványozta, hogy a vádlottat ez a jog nem illette, ezért megszüntetéséről nem is kellett volna külön rendelkezni.

Az ítélet tárgyalás nyilvános ülésén a vádlott védője a korábbi védő által bejelentett fellebbezést fenntartotta. Perbeszédében összegezte a tényállás megalapozottságára vonatkozó kétségeit, amelyek miatt elsődlegesen védelem felmentését tartotta indokoltnak.

Hivatkozott arra, hogy a vádlott mindvégig tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, szexuális aberrációját a szakértői vélemény sem támasztotta alá.

Furcsának tartotta azt a körülményt, hogy a sértett a nagyapjának, annak fia jelenlétében mondta el a történeteket, holott alkalma nyílt volna arra is, hogy amennyiben valóban elszenvedte a vádlott szexuális zaklatását azt az édesanyjával közölje.

Kifogásolta, hogy a tényállásban megállapított pofon elcsattanásának körülményei nincsenek tisztázva, és időrendileg nem behatárolt. A gyermek elhelyezési perben a sértett által elhangzottakra is utalt, miszerint nem szereti a testvéreit, a nagyszülőknél jobbak a körülményei, külön szobája van.

A védeence védekezését alátámasztó bizonyítékként hivatkozott **1. tanú** tanúvallomása, akinek a véleménye szerint a sértett érdeklődött a fiúk iránt, a vádlott személyiségére, amely nem mutat olyan jellemzőket, mint a szakirodalom szerint a nemi erkölcs elleni bűncselekményt elkövetők.

Hivatkozott a vádlott feleségének vallomására, amely alátámasztotta, hogy a vádlottnak nem volt oka a terhére rótt cselekmény elkövetésére.

A büntetés enyhítésére irányuló másodlagos indítványát azzal indokolta, hogy védeence fogvatartása alatt családjának élethelyzete elnehezült, házukat és gépkocsijukat elárverezik.

Utolsó indítványként kérte az enyhébb végrehajtási fokozat megadását.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség képviselője arra mutatott rá, hogy az elsőfokú bíróság a sértett és a vádlott, valamint az állításaikat alátámasztó bizonyítékok mérlegelésével helytállóan alapította a tényállást a sértett vallomására.

A bizonyítékok értékelése körében bemutatta azt a logikai feladatot, hogy miért tartotta szavahihetőnek a sértettet. A tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése törvényes, a kiszabott büntetés nem eltúlzottan súlyos, ezért enyhítésére nem látott lehetőséget.

Fenntartotta az indítványt a sértettet ért trauma folytán a visszafordíthatatlan károsodás súlyosító körülményként való értékelésére, és a szülői felügyeleti jog megszüntetésének mellőzésére.

A vádlott felszólalásában csatlakozott védőjéhez, ismételten kihangsúlyozta ártatlanságát, szerinte a sértett bármikor elmondhatta volna, ha megtörtént a zaklatása, így amikor a nagyszülőknél volt, illetve munkájából kifolyólag huzamosan nem tartózkodott otthon.

Nem volt lehetősége arra, hogy a sértettnak bármit megtiltson, illetve kedvezményt adjon, a nevelésébe a felesége kérésére nem szólhatott bele.

A fogvatartása miatt a családja anyagilag ellehetetlenült, a gyermekei lelkileg sérültek, amiért nem láthatják.

A bejelentett védelmi fellebbezés alapján az ítélőtábla a Be. 348.§ /1/ bekezdés alapján az első fokú bíróság ítéletét a megelőző eljárással együtt teljeskörűen felülbírált, és ennek eredményként a fellebbezést alaptalannak találta.

A fellebbviteli főügyészség indítványa alapos.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben lehetséges bizonyítást lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat körültekintően értékelte, eljárási szabályt nem sértett.

Megindokolta, hogy melyek azok a bizonyítékok, amelyeket a tényállás megállapításánál elfogadott. A vádlott büntetőjogi felelősségének megítéléséhez szükséges, az ügyben jelentőséggel bíró tényeket és körülményeket a tényállásban hiánytalanul rögzítette.

Az első fokú bíróság az ügy érdemi felülvizsgálatát alkalmatlanná tevő eljárásjogi vagy megalapozatlansági hibát nem vétett.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény jellegénél fogva un. rejtőzködő bűncselekmény, melynek bizonyítása az elsőfokú bíróság részére körültekintő bizonyítást tett szükségessé.

Ennek megfelelően széleskörű bizonyítást folytatott le annak érdekében, hogy az ellentétes vádlotti és sértetti előadásokat tisztázza. A védelem által indítványozott tanúkat, a vádlott feleségét, az anyai nagyszülőket, a sértettet, a pszichológus szakértőt, a család és gyermekgondozó szolgálatnak a családdal kapcsolatban álló alkalmazottait, pszichológusát a tárgyaláson meghallgatta, a gyámhatósági iratokat szerzett be, tárgyalás anyagává tette a vádlott feleségétől származó, a család életét bemutató fényképeket. A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelte.

Kétségtelen, hogy az ügyben alapvető bizonyítékként a sértett vallomása szolgált, ezért körültekintő elemzést igényelt a vallomásának értékelése.

E körben az első fokú bíróság vizsgálta a sértett szavahihetőségét, a vallomását alátámasztó bizonyítékokat, továbbá a vádlott védekezését és az indítványára beszerzett tanúvallomásokat, okirati bizonyítékokat. Figyelemmel arra, hogy a gyermekkorú sértett tudta csak elmondani a vele történeteket, lényeges kérdés volt a bizonyítás során annak megállapítása, hogy megtörtént-e az a cselekmény-sor, amit elmondott.

A sértett nyomozási bíró előtt tett, életkorának megfelelő vallomása tartalmilag megegyezik a tárgyaláson tett későbbi vallomásával és a gyermekjóléti szolgálat pszichológusának, a nagyapjának elmondottakkal. A vádlott vele kapcsolatos viselkedését az eljárás során mindvégig úgy mondta el, hogy soha nem volt elfogult, a nyomozási bíró és a perbíróság előtt a történetek felidézésekor érzelmei nem vitték el egyik vagy másik irányba. A pszichológus szakértő alátámasztotta, hogy nem

átruházott élményt tárt fel, melyet kivetített a vádlottra, nem beépített élményeket közölt és tényszerűen igazolta a sértettet ért súlyos traumát. A sértett indokát adta, hogy miért a nagyapjának mondta el először a vele történeteket. A megtörtént élményt az eljárás különböző szakaszában, különböző személyeknek tehát a lényegét tekintve azonosan és a korának megfelelő szóhasználattal mondta el, nem sodródott ellentmondásba. A szóhasználatából adódó eltérések életkorához igazodtak, a vallomását nem teszik hiteltelenné, mindezekre figyelemmel a sértett terhelő vallomása meggyőző.

A sértett vallomását pedig a szakértői vélemény, a nagyapja, és a gyermekpszichológus vallomásai együttesen alátámasztják.

Az első fokú bíróság a védelmi oldalról bejelentett indítványnak eleget téve kihallgatta **1. tanú** napközis nevelőt, valamint a családdal kapcsolatban álló családgondozókat, a vádlott barátját, akiknek a vallomása az ügy előbbre vitelét nem szolgálta sem a védelmi, sem a vád oldaláról, a tényeket nem cáfolták illetve igazolták le.

Az első fokú bíróság a logika szabályainak megfelelő mérlegeléssel állapította meg, hogy a vádat alátámasztó bizonyítékok zárt logikai láncolatot alkotnak a vádlott védekezésével szemben, amelyet csak a sértett és a vallomását alátámasztó bizonyítékok teljes figyelmen kívül hagyásával lehetne elfogadni. Minderre figyelemmel a védelmi érvek a felülmérlegelés tilalma folytán nem helytállóak.

Az ítélet tábla rámutat, hogy a másodfokú eljárásban a Be.351.§./1/ bekezdésben írt tényálláshoz kötöttség szabálya miatt a bizonyítékokon nyugvó tények nem mellőzhetők, bizonyítás nélkül ugyanannak az adatnak eltérő értelmet sem lehet adni, és bizonyítást nem lehet felvenni a vádlotti védekezés irányának megfelelően csupán azért, hogy a bizonyítékok újraértékelésére kerüljön sor.

Minderre figyelemmel az ítélet tábla a vádlott bizonyítási indítványának nem adott helyt.

Az első fokon megállapított ítéleti tényállás a bizonyítási anyaggal összhangban áll, mentes a Be.351.§ /2/ bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól, ezért a felülbírálat során is irányadó volt, határozatát az ítélet tábla változtatás nélkül erre alapította.

Az irányadó tényállásból az első fokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése törvényes, az ide vonatkozó jogi indokolás mindenben helytálló, ezért a vádlott bűnösségét vitató, felmentésre irányuló fellebbezés nem vezetett eredményre.

Arra a védelmi felvetésre, hogy a sértettnek adott pofon időbelileg az elkövetés körülményeit tekintve nem felderített, az ítélet tábla hangsúlyozza, hogy a

folytatólagosan elkövetett bűncselekmény 3 éves időtartama alatt a sértett koránál fogva nem tudta pontosan megmondani, hogy a pofont mely napon kapta, azonban a bántalmazás körülményeit, a fenyegetettség érzését részletesen elmesélte.

A vádlott a gyermekkorú, vele szemben kiszolgáltatott helyzetben lévő sértettet azzal fenyegette meg, ha bárkinek elmondja a szemérem elleni cselekmény elkövetését, igazából az édesanyjának ártana és a születendő kisbabának. A sértett ezt a fenyegetést a koránál fogva komolyan vette, ugyanakkor arra is számíthatott, hogy az engedményeket megvonja tőle, ami egy gyermek életében fontos.

A gyermekkorú sértett, amikor ellenkezett és a vádlottat pofon ütötte, őt a vádlott visszaütötte, innentől kezdve a sértett tarthatott attól, hogyha nem teljesíti a vádlott követelését, akkor retorzióra kell számítania.

A vádlott által megvalósított részecselekmények a folytatólagosság törvényi egységébe tartoznak, ezért nincs jelentősége, hogy a bántalmazást mikor követte el a vádlott. A folytatólagosság törvényi egységébe tartozó valamennyi részecselekményre a büntető törvényi tényállás rendelkezéseit egységesen kell alkalmazni, mindezek alapján a vádlottnak az a magatartása, hogy a gyermekkorú sértettet az életkorából adódó kiszolgáltatottságát kihasználva, erőszakkal fajtalanásra kényszerítette, megvalósította a Btk. 12.§ /2/ bekezdése szerinti folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntetnének minősített esetét.

A büntetés kiszabás körében az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezés folytán az ítélőtábla vizsgálta, hogy a kiszabott büntetés megfelel-e a Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési céloknak.

Az első fokú bíróság a vádlott javára és terhére a büntetés kiszabási tényezőket helytállóan értékelte, azok körét a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően az ítélőtábla kiegészítette azzal, hogy a vádlott cselekményének most még beláthatatlanok a tényleges következményei, amelyeket sértett érzelmi életében bekövetkezett irreverzibilis károsodásból kifolyóan okozott.

Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára, az értékelt bűnösségi körülményekre figyelemmel, az öt évtől tizenöt évig terjedő büntetési tételkeret közötti, középértéket el nem érő fegyházbüntetés nem tekinthető olyan súlyos joghátránynak, amelynek lényeges enyhítése lenne indokolt. Az alkalmazott joghátrány törvényes, ezért a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezés nem vezetett eredményre.

A szülői felügyelet jogának megszüntetéséről az elsőfokú bíróság szükségtelenül rendelkezett, mert a vádlottat a sértett nevelőapjaként ez a jog nem illette meg. Az ítélőtábla ezért a fellebbviteli főügyészségi indítványának helyt adott és az ítéleti rendelkezést mellőzte. Ebben a részében az első fokú ítéletet a Be. 372.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatta. Egyéb rendelkezéseit, amelyek törvényesek és megalapozottak, a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk. 99.§ /1/ és /2/ bekezdései alapján a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe továbbfolyóan beszámította.

A Be. 381.§ /1/ bekezdése értelmében kötelezte vádlottat a fellebbezési eljárásban kirendelt védő irattanulmányozásával és jelenléti díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Győr, 2013. február hó 12. napján

Dr.Kovács Tamás sk.	Dr.Miklós Mária sk.	Dr.Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2011. évi szeptember hó 14. napján kihirdetett 7.B.515/2010/59. számú ítéletének megváltoztatással nem érintett része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2013. február hó 12. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó